

Edmond Rostand

Συρανὼ δε Μπερζεράκ (Cyrano de Bergerac) [ἀπόσπασμα: πρ. Γ', σκ. 9]

εφ. *Εστία*, Αθήνα

αρ. φ. 259, 15 Νοεμβρίου 1898, σ.2

ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΡΑΝΩ ΔΕ ΜΠΕΡΣΕΡΑΚ

[Από το άριστον έργον του Έδμουντ Ροστέν, του όποιου την εις το έλλησικόν μεταφράσειν έπιλοτέ- χνησιν έμμέτρως ή άγκυητός συνεργάτης μας ή Γεώργιος Στρατάκης έπρόκειτο διή σημερον ν' ή- γωνήσθ εις την φιλολογικόν ως μερθεα του Καλλιτε- χνικου Κέντρου Παιραώς παραδέτομεν την σκη-ήν του φάσματος ως την μάλλον ίσως χαρακτηριστι- κήν του έλου Ισγου και της ότως καλλιτεχνικης μεταφράσεω; Σ. της Δ.]

ΠΡΑΞΙΣ Γ'
"Η σαφή λαμβάνει χώραν την νόκτα από τον έξώστην της Ροζάνης την όποιαν άγαπή περιπα- θώς ή εξάδελός της Συρανό, και ή όποια άγαπή τον Χριστιανόν, νίσου εξόχου κάθως, αλλά με- τρίου πνεύματος. Η Ροζάνη ήπεί κρησά το πνεύμα από την αλλονήκαίη προσηγομένως κλεί- σει το παράθυρόν της εις τον χριστιανόν, δετις δέν ή όνατο να συναρθρώση μίαν τελείαν έρωτι- κήν φράσιν. Άλλ' έπέρχεται ή Συρανό, όστις με- μοδμενος την φωνήν του χριστιανού, κρηστέθενου από τον έξώστην, άρραξεί συγκαθώς και πού-Ι-

δικόν του έρωτα προς την άρραξην εξάδελήν του.
ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ
Συρανό, Χριστιανός, Ροζάνη
Ροζάνη (πρόχωροσα επί του έξώστου
Είπαι ού; Έλάγαμε γιά ένα...
Γιά ένα... γά...
Συρανό μιμούμενος την φωνήν του Χρι-
στιανού
"Ένα φίλι. Γλυκιό έίν' ή λέξις, φίλη.
Γιατί φοβάται να την πη "ή ρόβινός μου χείρι;
"Αν από τώρα τώλασε, 'στό πράγμα τί θά γίνε;
Μή τό προμάθης; "Άθε'α τη φλυαρία εκεί η
Προτήτερα δέν άφησε; κηλίστερησε άρδώς
από τό γέλιο 'στόν καθέ κι άπ' τον καθέ' 'στό
δέκαρου;
Γλίστερησε άδύλα σιγάλλ και δίχως να τό νοιώσης;
"Από τό δέκαρου 'στό φίλι μιά άνατριχίλα είναι.
Ροζάνη
Σιώπαινε!
Συρανό
"Ένα φίλι, άλλ' επί τέλους τί είπαι;
"Όπως ποθ λέμε κειό κοντά' άποσχεσιν που θίνεις
Μά κίττε μεγαλειότερη' όμολογία, που βάλαις
Τό σφάγισμα' μιά ρόβινη περισηωμένη έπάνω
όπό "εγκακώ" και μωστιαό που λέγομε στο στόμα
"Ανείσταθεί' μιά στιγμή του άκείρου που όμωσάει
Σάν φίθυρος του μελιτσιού' μαπέληή που παίρνει
Τη γούσι του άέθως' κίττε η καύ άνασταμέ σου
Γράνα.

"Από τά βάθη της καρδιάς" και κίττε που 'στην
[έκρη
Του χείλους από την ψυχή του άρβιαι κίττοι μ'ρο.
Ροζάνη
Σιώπαινε!
Συρανό
"Ένα φιλημα τόσην εδγένειαν έχαι,
"Όπου κι' αότη ή βασιλείσα των Γάλλων, έ'ως έ-α
στόν πλέον εύτυχέστερον των λόρδων...
Ροζάνη
Από τον τότε;
Συρανό
Είχε καθώ; ή Βασιγίκα τα κρόφια βίανό μου,
Κ' έγώ λατρεύω πέν κι' αούτον έπεί, βασιλιτά μου,
Και ού; κι' αούτον είμαι πιστός και λυπημένος...
Ροζάνη
Και ε'σσι
"Όρατος, όπως και αούός...
Συρανό (κατιδίαν άπογοητευόμενος)
"Αλήθεια... είμ' ώρατος...
Σίχτα!
Ροζάνη
"Ανέθα τό λοιπόν τό άδύχαριτον να κόψη
αυτό λουλούδι...
Συρανό (ώθών τον Χριστιανόν προς τον
έξώστην)
"Ανέθα!
Ροζάνη
Αυτή τη γούσι της καρδιάς; μας...

Συρανό
Ροζάνη
Αυτό του μελιτσιού τον φίθυρον...
Συρανό
"Ανέθα!
Χριστιανός
Σάν να μου φάνεται κακή πώς κάμω πράξι τώρα.
Ροζάνη
Αυτή του άκείρου τη στιγμή...
Συρανό (ώθών αούτον)
"Ανέθα λοιπόν, ζών!
("Ο χριστιανός όρμα και διά του έδωλλίου, του
φυλλώματος και των σούλων άνέρχεται επί των
κιγκλιδων, άς διασκελίσει.)
Χριστιανός
Ροζίτη μου!
(τήν περιπτύσσει και κύπτει έπάνω εις
τά χείλη της)
Συρανό
"Αχ! κέντημα παραδόξο που νοιώθω
Μέσ' την καρδιά μου! — Φιλημα, έρωτικό συμπόσιον.
Πού είμ' ή Αίζυρος έγώ! Σέ τοθε το σκατόδι
Μεσσιέλλεις ένα ψίχουλο κ' έμένα. — Χωρίς άλλο,
Και την καρδιά μου αισθάνομαι κίττε από ε' να
[καίρη,
"Από σ' αούτά τά χείλη του, που ή Ροζάνη γάρνει
Φιλει τά λόγια που έγώ προτήτερα της είπα..
Γεώργιος Στρατάκης